

een hoofd vol winds, een hart vol zuchts, een lichaam vol kwalen! Mij heeft de Fortuin niet eensjes toegelinkt in heel mijn leven . . . Tesselschade en . . ."

Hij zweeg eene poos en ging toen voort:

— „En nu Madalena!"

Hij verborg het hoofd in zijne handen. Hildegond mocht de diepste uiting zijner smart niet aanschouwen. Hildegond was eene kweekelinge van Ursinus, eene pilaarbijtster, die een handvol kanseltermen naar zijn hoofd slingerde, al mocht haar hart innig goed en vol ontferming zijn. Zij wendde zich op nieuw tot hem, de oogen glinsterend vochtig, de te zaam geslagen handen omhoog heffend. Gerbrand zag haar getroffen aan. Nog nimmer had zij zoo schoon en treffend de gestalte eener boetvaardige Magdalena uitgedrukt. Hij dacht er aan, zoo de hoest hem wat rust liet, eene schets van haar beeld te ontwerpen — het oude voornemen van zijn meester Badens, bij de uitvoering van zoovele rampen gevolgd.

— „Gerbrand! Het is de straffe Gods! Zie op mij rampzalige, hoe ik was, hoe de Heer mij heeft uitverkoren tot zijne dienstmaagd. Bekeer je, en geloof in het Evangelie. Laat de liefdeleer des Evangeliums u ter herte gaan als een onwaardeerlijke schat, een perel en licht des Hemels, het eenig soulaas der ziele, de kracht Gods tot zaligheid. De zondige mensch, die door zijne zonden ligt onder Gods rechtvaardigen toorn, wordt door Gods woord krachtiglijk getrokken. Gods stem spreekt tot het hart des zondaars, verlicht zijn verstand door den Heiligen Geest, en vernieuwt zijn gemoed om Jesum Christum recht te kennen, en met den geloove aan te nemen! De genade Christi is genoegzaam voor allerlei zondaars, de grootste zelfs niet geëxcepteerd. Doch zoo wij de genade niet en willen, zal onze ziel, als Noach's duif, geene rust voor het hol haars voets vinden Neem de genade, Gerbrand! verneder je! Nog is het tijd! De Heer eens hebbende genereuslijk zijne vriendschap en jonst geschonken aan eene onweerdige ziele, zal daarvan in eeuwigheid geen afstand doen!"

Er speelde een weemoedige glimlach om Gerbrand's lippen. Hildegond had het ver gebracht. Geloovige vrienden en vriendinnen hingen aan hare lippen, als zij met de geestdrift eener herborene toespraken hield, die zelfs de beste predikatiën van Ursinus naar de kroon staken. Maar aan hem was al die welsprekendheid niet besteed. In zijn jeugd, en zelfs later, door moeder Marretje gedwongen des Zondags minstens eenmaal de preek te hooren, had hij een grooten weerzin tegen alle kanselredenaars opgevat. Hem was het leven, het zonnige leven en de goddelijke kunst heel de wereld. Hij wilde Hildegond niet bedroeven, en daarom antwoordde hij:

— „Certein! 't Zal wel zoo zijn, als je zegt! Maar ik kan met mijne boersche zinnen zoo diep niet filosofheeren. Ik beloof het je, zuster! ik zal de afgoden van kwade gewoonten en lust uitwerpen! Ik heb gants geene hope meer voor de toekomst. Mij is het leven een zeepbel, eene groote niet, een doodelijk gekwel, de wereld een doolhof, een woestijn, een pijnbank geworden. Stil heengaan is op ver na het beste!"